

[Alvilda Larsen.]

sociale problemer. Mit parti mener derfor, vi bør have den bedst mulige boligstøttelov; den kan faktisk ikke blive god nok, det vil sige, støtten kan ikke blive stor nok, hvis vi vil sikre alle en god og betalelig bolig.

Dernæst vil jeg understrege, at nok kan man udarbejde den bedst tænkelige byggestøttelov, men hvis den ikke bruges, eller hvis der ikke skabes muligheder for at bruge den, så har den ingen betydning. Hermed vil jeg sige, at en hvilken som helst byggestøttelov må ses i meget nøje sammenhæng med omfanget af det byggeri, der finder sted i det hele taget, og derfor må dette byggestøttelovforslag også ses i sammenhæng med regeringens almindelige økonomiske politik og f. eks. ses i sammenhæng med det lejlovsforslag, som for tiden behandles i et udvalg, samt med regeringens finanspolitiske bestræbelser i øjeblikket, og de lover jo alt andet end godt for byggeriets omfang.

På baggrund af den forvirring, der har hersket i den senere tid, og som nåede et højdepunkt efter vedtagelsen af den skandaløse hastværkslov, der blev stadfæstet den 6. oktober, som et led i regeringens valutaforlig med det radikale venstre, må det indrømmes, at der i hvert fald er sket et fremskridt. Det er et fremskridt, at man nu har taget sig sammen til at stille forslag om en lov, der skal gælde i den kommende otte års periode. Men dækker lovforslaget så det, der er brug for? Er det nok? Det mener min gruppe ikke det er. For det første har regeringen bevaret den nedskæringstendens, som byggestøtteloven af 6. oktober 1954 var udtryk for. Mit parti har erklæret sig enig i princippet om faste tilskud i stedet for rentelepelse, men allerede i oktober gav jeg udtryk for, at den form for faste tilskud, man valgte, i hvert fald ikke til gengæld måtte føre til f. eks. for store kvalitetsforringelser.

I det foreliggende lovforslag er den hidtidige rentelepelse blevet omregnet til faste m²-tilskud på en sådan måde, at der bliver tale om en huslejestigning i forhold til niveauet før 1. oktober 1954. I det store lovforslag om boligforholdene, som ministeren fremsatte i maj 1954, byggede han på den tanke, at nybyggeriets huslejer skulle bringes ned på 1950-niveauet. Denne tanke er nu helt afskrevet til trods for, at

ministeren endog så sent som under debatten om oktoberændringerne fremhævede, at regeringen ikke havde opgivet sin boligpolitiske målsætning, men det har den altså gjort nu alligevel. Jeg ser ganske vist, at man tildels har taget hensyn til den kritik, jeg fremførte i oktober, idet man har hævet m²-tilskuddet i hovedstadsområdet (§ 75) med 2 kr., således at det nu skal være på 16 kr. Det er et fremskridt, men det er ikke nok. De 2 kr. yderligere kan måske nok udligne den direkte forskel, der er i byggepriserne i forskellige egne af landet, men den særlige fordyrelse af byggeriet i sognekommunerne, der var en følge af, at mulighederne for at slippe for optagelse af hypotekforeningslån bortfaldt, har man ikke gjort noget ved. Det har jo, som jeg også fremhævede det i oktoberdebatten, været sådan, at boligforeningerne i disse kommuner slap for at tage hypotekforeningslån til den høje rente og fik billige statslån i stedet, fordi byggeriet i sognekommunerne skulle betale de amtskommunale skatter.

Nu nøjes ministeren med at tale om, at det måske lykkes at få gennemført en reform af ejendomsbeskatningen, der kan fjerne denne fordyrelse. Men det er jo langt fra givet, at det lykkes, og var det så ikke rimeligere at vente med at belaste boligbyggeriet, indtil man har fået gennemført en sådan skattereform? Den fremgangsmåde, som nu følges, forekommer i hvert fald bagvendt, og det mindste, der kan forlanges, må være, at man sideløbende med de ændringer, der skal gennemføres i byggestøttelovgivningen, gennemfører lovbestemmelser, der fritager det almennyttige byggeri for de amtskommunale bygningskatter.

Befolkningen har gennem de sidste år hørt meget — også herindefra — om nødvendigheden af og forståelsen for, at nybyggeriet blev billiggjort; men befolkningen vil, hvis dette lovforslag gennemføres i den skikkelse, hvori det er fremsat, nu komme til at se ikke en billigførelse, men en fordyrelse og komme til at opleve, at det eneste, der er blevet tilbage af ministerens store boligreformforslag af maj 1954, ikke er billigførelse af nybyggeriet, men tværtimod en husleje-forhøjelse for 700 000 lejere i de gamle boliger. Jeg tror, der vil komme til at lyde hårde ord til os fra befolkningen